

Forslag til: Inatsisartutlov om ændring af Landstingsforordning om civile foranstaltninger mod smitsomme sygdomme.

(Naalakkersuisoq for Sundhed)

(1. behandling)

Det her forslag går egentlig bare ud på at forlænge den såkaldte solnedgangsklausul fra den 31. december 2021 til den 1. juli 2022. Det er rimeligt nok, men jeg vil benytte anledningen til at sige nogle ord om den nuværende strategi og håndtering i forhold til bekæmpelse af COVID-19.

Jeg mener, at der skal være proportioner i de bekendtgørelser, som Naalakkersuisut har fået bemyndigelse til at udstede. Det handler i den grad om prioritering af, hvor kræfterne skal lægges. Og det handler om at træffe politiske beslutninger, som fremmer forudsigelighed og tryghed for borgere og erhvervsliv.

Det kræver politisk handlekraft, at der nu tages stilling til, hvordan den fremtidige Coronahåndtering skal se ud. Man bør opstille både lokale og nationale scenarier, og herigennem sikre, at den kommende strategi er i tråd med en tydeligere genåbningsplan. Det skal være med til at sikre tydelighed i kommandoveje, når der opstår smittespredning lokalt. Dertil er der i den grad behov for, at det er et samlet Naalakkersuisut, som varetager pressehåndteringen og formidlingen til borgere og erhvervsliv.

Indtil videre har formidlingen i høj grad været foretaget af Naalakkersuisoq for Sundhed og af Formanden for Naalakkersuisut. Et eksempel på, hvordan formidlingen kan optimeres kunne være, at Naalakkersuisoq for Uddannelse var trådt frem, da vi så et stort smitteudbrud blandt vores børn og unge, da de efter sommerferien atter samles inden døre i større forsamlinger. Dette var forudset.

Men hvor var Naalakkersuisoq for Uddannelse med sin plan for, hvem der skulle gøre hvad i forhold til smitteudbrud?

Hvor var Naalakkersuisoq for Finanser, da Økonomisk Råd efterlyste tydeligere strategier og handlemuligheder i forhold til denne type krisehåndtering?

Hvor var Naalakkersuisoq for Erhvervs og Handel, da der blev spurgt til hjælpepakkerne fra erhvervslivet?

Det er altså et samlet Naalakkersuisut, der har fået bemyndigelse af Inatsisartut til at udstede bekendtgørelser for at sikre befolkningens og erhvervslivets ve og vel i håndteringen af denne pandemi. Her savner jeg altså at se et samlet Naalakkersuisut, og jeg savner, at de enkelte medlemmer af

Naalakkersuisut tager et langt større ansvar i forhold til at repræsentere de områder, som de har fået tildelt.

Det er tydeligt, at Naalakkersuisoq for Sundhed ikke kan varetage denne enorme folkesundhedskrise alene. Jeg anerkender, at medarbejderne i Departementet for Sundhed har gjort deres absolut bedste. Det jeg kritiserer er, at der ikke er blevet taget et politisk ansvar. Det har vi særligt konstateret i den seneste tid, hvor fejlplynsninger og manglende tydelighed har skabt frustrationer hos befolkningen.

Naalakkersuisut bør være åbne og ærlige i deres kommunikation, så alle ved, hvad der sker og hvad der skal ske.

Dette blandt andet ved at sikre sig, at der er de menneskelige ressourcer til at løfte opgaven. Det er ikke rimeligt, at man som Naalakkersuisoq forsøger at gemme sig bag et embedsværk og forvente at beslutningerne tages af embedsmænd. Det er jo ikke embedsværket, der er valgt af befolkningen til at træffe beslutninger. Sådan fungere et demokrati altså ikke. Det må og skal være os politikere, som endeligt træffer afgørelserne. Her synes jeg, at man i højere grad skal gøre brug af de igangværende erfaringer.

Nok har alle partiformændene været med i processen inden udstedelse af nye bekendtgørelser. Men ikke altid. Og ikke altid i enighed. Det er ikke et sundhedstegn for processen og demokratiet at lukke munden på dem, som har været uenige i måden bekendtgørelserne er udformet og hvordan pressehåndteringen er foregået.

Familie- og Sundhedsudvalget savner, at Naalakkersuisoq for Sundhed inddrager os i processen. Vi venter fortsat på den lovede invitation, der blev sendt udvalget for flere måneder siden. Det er derfor naturligt, at der italesættes et manglende politisk ansvar på området.

Med disse ord henviser jeg forslaget til videre behandling i Familie- og Sundhedsudvalget.